

En
verder:

‘Soms ben je het pispaaaltje’

‘Ik heb een keer meegemaakt dat iemand ging spugen. Zeer onaangenaam’

Eric ten Brinke is notaris in het Brabantse Oud Gastel. Elk weekend staat hij op het voetbalveld als scheidsrechter bij zijn geliefde sportclub Gastel. ‘Je ontwikkelt oren en ogen in je achterhoofd.’

TEKST Henriette van Wermeskerken | FOTO Truus van Gog

Ik ben altijd keeper geweest. Sinds ik in 1997 naar Brabant verhuisde, speelde ik bij sportclub Gastel, een prachtige club. Er zijn ongeveer vijfhonderd leden. Op zondag speelt het eerste in de vierde klasse. “Van maandag tot en met vrijdag notaris, in het weekend fanatiek scheidsrechter bij de mooiste club van Nederland”, zo staat het op mijn Twitteraccount. Toen ik een keer tijdens een wedstrijd mijn been brak, was het afgelopen met het keepen en sindsdien fluit ik. Ik wilde iets blijven doen op de club. Elftalleider bleek niets voor mij te zijn en toen ben ik scheidsrechter geworden. Wat er leuk aan is? Soms ben je het pispaaletje en kun je niets goed doen in de ogen van de spelers, maar in negen van de tien wedstrijden gaat het prima en krijg je van beide partijen complimenten. Dat geeft veel voldoening. Behalve scheidsrechter ben ik sinds ruim een jaar secretaris van de club.’

DORPSKANTOOR

‘Bijna zeven jaar geleden werd ik notaris hier in Oud Gastel. Ik ben SCE-executeur, gecertificeerd door de Stichting Certificering Executeurs, en lid van de NOVEX, de Nederlandse organisatie voor executeurs. Dat is mijn belangrijkste specialisme. Daarnaast doe ik estate planning en familierecht. Samen met twee compagnons vormen wij één kantoor op drie locaties: Steenberg, Halsteren en Oud Gastel. Mijn compagnons doen respectievelijk onroerendgoed- en ondernemingsrecht, dus wij kunnen iedereen van dienst zijn. Ik heb kantoor aan huis, in een aparte vleugel, afgescheiden door een tussen-deur. Werk en gezin zijn gescheiden van elkaar, hoewel je soms de kinderen hoort als je op kantoor zit. Ach, dat is de charme van een dorpskantoor, het is hier wat gemoedelijker dan in de stad.

GEÏNTEGREERD

‘Oorspronkelijk kom ik uit de Achterhoek, net als mijn vrouw. Na mijn studie, eerst Nederlands recht in Maastricht en daarna notarieel recht in Nijmegen, ben ik in Brabant terechtgekomen. Notarieel ben ik cum laude afgestudeerd. Niet dat ik zo’n bolleboos ben, maar ik was enthousiast over het vak en het ging mij gemakkelijk af, ik deed het op mijn slofjes. Ik voel me geen Brabander en je hoort ook dat ik hier niet vandaan kom, maar ik ben opgenomen in de gemeenschap hier. Volledig geïntegreerd. Ik heb het hier goed naar mijn zin. Onze kinderen zijn hier geboren. Het is echt een dorp, iedereen kent elkaar en weet van elkaar wat men uitspookt. De meeste mensen weten dus dat ik fluit, ook mijn cliënten. Het gebeurt wel dat ik een cliënt tegenkom in een team. Dat is geen enkel punt.’

AGRESSIE

‘De rol van scheidsrechter lijkt wel wat op de rol van de notaris. Een scheidsrechter en een notaris zijn beiden objectief, onpartijdig en onafhankelijk. Kennelijk ligt dat mij goed. Door ervaring word je steeds beter, ook dat geldt voor beide rollen. Toen ik begon met fluiten, vond ik het best lastig, maar gaandeweg ontwikkel je oren en ogen in je achterhoofd. Je moet voortdurend alert zijn. Ik merk wel dat voetballers steeds mondiger worden en dat de verbale agressie toeneemt. Ik ben absoluut geen thuisfluit, maar wordt daar weleens van beticht, zoals elke clubscheidsrechter. Wordt er gescholden, dan fluit ik even af en spreek de betreffende persoon toe. Zo’n waarschuwing is meestal afdoende. Als het echt nodig is, deel ik een kaart uit. Dat doe ik zo min mogelijk. Met fysiek geweld heb ik gelukkig nog nooit te maken gehad, hoewel ik heb een keer

meegemaakt dat iemand ging spugen. Zeer onaangenaam.’

STEVIG VOETBAL

‘Op zondag fluit ik de senioren en op zaterdag de jeugd. Het liefst doe ik de senioren, want ik houd van stevig, mannelijk voetbal. Eens een flinke sliding maken, een schouderduw, dat soort dingen. Bij vrouwenvoetbal zie je dat eigenlijk nooit. Vrouwen en meisjes gedragen zich toch wat keuriger. Mijn dochters van tien, acht en vijf zitten niet op voetbal, want ze gingen liever korfbal. Mij maakt dat niet uit, zolang ze plezier in sport hebben. Natuurlijk kijk ik naar ze, meestal op zaterdagochtend. Ik fluit dan meestal ’s middags en als het niet te combineren is, kies ik voor mijn dochters: dan ga ik korfbal kijken. In deze WK-periode kijk ik veel televisie. Ik ben wel zo’n voetbalfanaat dat ik naar alle wedstrijden van Nederland kijk en daarnaast naar de interessante wedstrijden van goede elftallen, zoals Brazilië, Duitsland en Italië. Ook naar Spanje ben ik wel benieuwd. Die oranje fluit heb ik niet nu speciaal voor het WK aangeschaft, die had ik al. Ik heb ook een zwarte en een blauwe, maar meestal gebruik ik deze oranje. Wie het WK gaat winnen? Brazilië, denk ik.’ ■